

saaledes som det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen jo stadig drømmer om, saa vilde der blive sagt om hende: Det er en forfængelig Kvinde, det vilde være en Brandfakkel; en Menighed kunde muligvis melde sig til dette skønne Formaal, sagde det ærede Medlem ironisk. Det er netop det: her har vi Vanskeligheden, som jeg stadig peger paa, at hvis en Kvinde kom og erklærede, at nu vilde hun absolut være Præst, saa vilde vi netop faa denne Indignation, der vilde rejse sig, denne Sensation, der vilde brede sig Landet over, det Gny, der vilde staa om hele denne Sag. Og saa vilde det ikke gaa igennem under de fredelige Former, som dog er naturlige, hvor det drejer sig om et Præsteembede.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt kom med nogle ejendommelige Udtalelser. Han sagde, at naar en Kvinde meldte sig for at blive Præst, saa maatte man undersøge, om det var Indtægterne eller det aandelige Arbejde, der interesserede hende. Jeg synes oprigtig talt, det var en Insinuation, som det ærede Medlem burde have ladet ligge. Naar en Præst søger Embede, spørger man dog ikke: Er det det aandelige Arbejde eller de Penge, du skal have for det, som interesserer dig? Det er, synes jeg, at komme lidt for langt ud.

Den højtærede Minister sagde, at man havde fundet, at disse Andragender, der var indsendt, var for spinkelt et Grundlag for et Lovforslag. Han indrømmede jo egentlig ogsaa dette og sagde, at den dybere Grund til, at han havde fremsat sit Forslag, var denne, at han virkelig ønskede, at Kvinder skulde have den samme Adgang som Mænd til alle Stillinger, ogsaa Præstestillinger. Men ligesom andre har indvendt, at det var et spinkelt Grundlag, hvorpaa Lovforslaget var bygget, synes jeg ogsaa, det er et spinkelt Udtryk, den højtærede Ministers Ønske har givet sig i Lovforslaget. Jeg forstod, at der gik en Understrøm gennem den højtærede Ministers Tale, som gik ud paa, at hans egentlige Ønske var at stille Forslaget fuldt ud, og at han kun havde ment, at det muligvis fremmede Sagen bedre, at han gjorde dette — jeg vil ikke en Gang kalde det halve Skridt, for jeg synes, det er saa lille, men dette Minimum af Fremstød imod det egentlige Maal. Det vilde vel ogsaa være utænkeligt, at det Ministerium, som

har den første Kvinde i sin Midte, ikke skulde kunne gaa med til en virkelig Reform paa dette Omraade.

Kirkens Væsen er jo Ydmyghed og ikke Hovmod; derfor forstaar jeg ikke, hvorfor de Mænd, der stadig taler paa Kirkens Vegne, staar frem og slaar sig for deres Bryst og siger: Vi alene. Jeg synes, det var rimeligt, om disse Mænd fulgte Kirkens Grundtanke og sagde: Vi er alle Mennesker, vi er alle lige værdige; den ene kan være mere egnet end den anden til den og den Stilling; derfor gælder det om mellem alle dem, der overhovedet melder sig, at finde den bedst egnede, og det kan saa vist lige saa godt være en Kvinde som en Mand.

Men det er jo saadan, at alt nyt vækker Modstand. Tænk blot paa, hvilken Modstand det vakte, da den første Kvinde meldte sig som Læge! Stor Opstandelse og Erklæring fra Universitetet om det usømmelige i, at en Kvinde var Læge! Nu er Landet oversaaet med kvindelige Læger, der sidder med stor Praksis. Tænk paa den Forargelse, det vakte, da det Spørgsmaal rejste sig, om en Kvinde kunde blive Politiker. Nu har endogsaa dette høje Ting bøjet sig og maa finde sig i, at der findes kvindelige Medlemmer. Saaledes maa Livet gaa sin Gang, man maa følge med Udviklingen, og man kan ikke lade Kirken være det eneste Omraade, man spærrer ude fra al Frihed.

Som sagt, af den højtærede Ministers Udtalelser maa jeg slutte, at han egentlig ønsker at faa Princippet gennemført fuldt ud. Men han sagde, at Princippet skulde anerkendes først. Oprigtig talt, hvor megen Anerkendelse skal dette Princip have? Jeg synes, vi har Udtalelser fra alle Sider her i Tinget om, at man anerkender Princippet. Fra en Række Biskopper har vi Udtalelser om, at de anerkender Princippet. Hvor megen Anerkendelse skal da det Princip have, for at vi overhovedet kan driste os til at føre det ind i Loven? Jeg tror nu ikke, man skal være beskeden, naar man fremsætter Forslag. Man skal altid sætte sig de højeste Maal, der kan saamænd tidnok blive slaaet af paa baade det ene og det andet, man skal aldrig foreslaa noget beskednere end det, man ønsker gennemført.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, synes jeg, han er lidt